

Sygn. akt III AUa 761/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Małgorzata Pasek
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2019 r. w Lublinie

sprawy M. K.

z udziałem zainteresowanej E. P.

oraz Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Siedlcach

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o ustalenie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym i należności z tytułu składek

na skutek apelacji M. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 25 maja 2018 r. sygn. akt IV U 321/16

oddala apelację.

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Elżbieta Gawda Małgorzata Pasek

III AUa 761/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.83 ust.1 pkt 1 i pkt 3 w zw. z art.4 pkt 2a, art.6 ust.1 pkt 1, art.11 ust.1, art.12 ust.1, art.13 pkt 1, art.18 ust.1 oraz art.20 ust.1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art.81 ust.1, ust.5 i ust.6 oraz art.85 ust.1 ustawy z 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art.104 ust.1 i art.107 ust.1 ustawy

z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz art. 9 i art.29 ustawy z 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy stwierdził, że:

- E. P. (nazwisko rodowe O.) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) M. K. podlega jako pracownik obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 1 maja 2012 r. do 31 lipca 2012 r.,
- ustalił podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz na obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne ubezpieczonej za poszczególne miesiące,
- ustalił, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za E. P., za okres wskazany w punkcie I, jest (...) M. K..

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 maja 2018 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie M. K. od powyższej decyzji i zasądził od wnioskodawczyni na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

O toczącym się postępowaniu Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹¹ § 2 k.p.c. postanowił zawiadomić (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością we W., która nie przystąpiła do sprawy.

W dniu 29 września 2016 r. do Sądu Okręgowego wpłynęło pismo procesowe prokurenta (...) Finanse sp. z o.o. w S. H. M., w którym wskazano, że w miejsce płatnika składek w osobie M. K., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...), wstąpiła Spółka (...) sp. z o.o.

w S. na podstawie Uchwały Nr(...) Zgromadzenia Wspólników tej spółki.

W załączeniu przedstawiono Uchwałę Nr (...) Zgromadzenia Wspólników (...) Finanse sp. z o.o., protokół ze Zgromadzenia Wspólników (...) Finanse sp. z o.o., protokół ze Zgromadzenia Wspólników oraz odpis z Krajowego Rejestru Sądowego Spółki. Sąd postanowił nie dopuścić do udziału w sprawie w charakterze strony jako płatnika składek (...) Finanse sp. z o.o. w S., a także prokurenta tej spółki w osobie H. M.. Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku M. K. o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze następcy prawnego (...) -Finanse sp. z o.o. w S..

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

M. K. prowadzi od 1 marca 2006 r. działalność gospodarczą pod firmą (...). W ramach tej działalności świadczy szeroko pojęte usługi prawnicze, tj. dochodzenie odszkodowań powypadkowych i działalność ubezpieczeniowa.

W dniu 1 grudnia 2011 r. płatnik składek zawarł z (...) sp. z o.o. we W. umowę o świadczenie usług. (...) sp. z o.o. we W., jako „usługodawcą”, miał oddelegować „wykonawców”, czyli osoby zatrudnione przez (...) sp. z o.o. we W. na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło, do wykonywania zadań wchodzących w zakres działalności gospodarczej płatnika składek. M. K. zobowiązała się do bezpłatnego udostępnienia niezbędnego sprzętu, zgodnie ze standardami obowiązującymi dla danego stanowiska pracy oraz do zapewnienia stałego dostępu do pomieszczeń socjalnych, zlokalizowanych w miejscu wykonywania usługi.

Stosownie do § 3 ust. 3 umowy za działania i zaniechania osób, którymi usługodawca posługuje się w wykonywaniu umowy, w tym za zachowanie poufności zgodnie z § 8 umowy, usługodawca odpowiada jak za działania i zaniechania własne. Posługiwanie się osobami trzecimi nie uchybia odpowiedzialności usługodawcy wobec usługobiorcy za wykonanie całej umowy. Zgodnie z § 3 ust.4 i 5 umowy wykonawcy usługodawcy oddelegowani do usługobiorcy zobowiązani są do wykonywania obowiązków odpowiednich do stanowiska i działu oddelegowania. Szczegółowy zakres obowiązków wykonawców biorących udział w realizacji niniejszej umowy będą określały osoby wskazane przez usługobiorcę. Osoba wskazana przez usługobiorcę w § 10 ust.1 zobowiązana jest w dniu rozpoczęcia wykonywania usług dostarczyć wykonawcy szczegółowy zakres obowiązków oraz ramowy czas wykonywania usług, do podpisania oraz przekazać w/w dokument tego samego dnia lub następnego dnia do usługodawcy. Wykonawcy oddelegowani przez usługodawcę zobowiązani są do stosowania się do merytorycznych wskazówek osób wyznaczonych przez

usługobiorcę, które określają w szczególności zakres obowiązków wykonawców, jednakże nie podlegają im służbowo. W § 5 ust. 1 strony ustaliły, że podstawą wystawienia faktury będzie rozliczenie realizacji usług sporządzone wg zasad określonych w ust. 2, a ponadto usługodawca przyznaje rabat w wysokości 40 % kosztów (na które składają się składki ZUS oraz podatek od wynagrodzeń) w okresie pierwszych 3 lat. W dalszych postanowieniach umowy zaznaczono, że umowa została zawarta na czas określony 3 lat, zaznaczając jednocześnie, że cesja wierzytelności wynikających z umowy może nastąpić wyłącznie za uprzednią zgodą usługobiorcy wyrażoną w formie pisemnej pod rygorem nieważności, z tym, że to ograniczenie cesji nie dotyczy cesji na rzecz(...) + (...) w B., jako 100% udziałowca (...) sp. z o.o. we W.. Zgodnie z § 6 ust. 5 umowy o świadczenie usług w dniu rozwiązania umowy usługobiorca automatycznie przejmuje przekazanych na podstawie umowy porozumienia pracowników, na co usługodawca i usługobiorca wyrażają zgodę.

W czasie trwania powyższej umowy, osoby zatrudnione przez płatnika składek miały zostać przejęte przez (...) sp. z o. o. we W.. W rzeczywistości jednak, osoby te nadal pracowały pod tym samym adresem i świadczyły tę samą pracę.

Przykładem takiego pracownika była A. M., która następnie wykonywała pracę taką jak wcześniej oraz pracę koordynatora pracowników przejętych przez (...) Sp. z o.o.

M. K. postanowiła rozszerzyć prowadzoną działalność ubezpieczeniową, którą przed majem 2012 r. zajmowała się tylko A. M.. W związku z powyższym A. M. zasugerowała potrzebę zatrudnienia nowego pracownika i M. K. zaakceptowała powyższą propozycję. Dano ogłoszenie o zatrudnieniu na stanowisko pracownika biurowego w ubezpieczeniach, na które odpowiedziała E. P..

E. P. odbyła rozmowę kwalifikacyjną w S. przy ul. (...) w siedzibie firmy (...). E. P. wygrała konkurs i została zatrudniona na okres próbny 3 miesięcy z minimalnym wynagrodzeniem za pracę. W umowie o pracę jako pracodawca widnieje (...) Sp. z o.o. E. P. została poinformowana, że jest to firma, która obsługuje wszystkie sprawy pracownicze firmy (...) i dlatego widnieje jako jej pracodawca.

Faktycznie E. P. wykonywała swoje obowiązki pracownicze w siedzibie firmy (...), w miejscu i przy użyciu urządzeń wskazanych jej przez M. K.. M. K. przedstawiła jej zakres obowiązków, jej przełożonymi byli A. M. i M. K., które nadzorowały jej pracę. W ocenie M. K. okres próbny nie przyniósł spodziewanych rezultatów, toteż umowa o pracę nie została zawarta na dalszy okres. Dla E. P. było oczywiste, że powyższa informacja musiała pochodzić od M. K.. E. P. uważała za swojego pracodawcę (...) – Finanse, gdyż na rzecz tej firmy świadczyła pracę, natomiast (...) Sp. z o.o. obsługiwała w jej przeświadczeniu tylko sprawy pracownicze.

E. P. miała pozyskiwać klientów na rzecz firmy (...), z którą to firmą umowa zawarta była przez (...) M. K. i taką pracę wykonywała. Zgłaszała pozyskanie nowych klientów, informacje o spotkaniach z klientami i sporządzała raporty z wykonanych zadań, które następnie A. M. przekazywała M. K.. Wyniki pracy E. P. nie były przekazywane (...) Sp. z o.o. W każdym momencie M. K. mogła skontrolować pracę wykonywaną przez E. P.. A. M. kontaktowała się z pracownikami firmy (...) Sp. z o.o. jedynie w sprawach kadrowych tj. przekazywała informacje o zwolnieniach lekarskich, urlopach, przesyłała listy osób do wynagrodzenia z ich wysokością, informowała o konieczności wystawienia zaświadczeń dla pracowników.

Działania spółki (...) sprowadzały się do prowadzenia obsługi kadrowo-księgowej. W każdym miesiącu M. K. wysyłał spółce równowartość wynagrodzeń netto pracowników oraz 60% kosztów związanych ze składką na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczką na podatek dochodowy. Spółka wystawiała fakturę za świadczenie usług, która obejmowała wynagrodzenia netto pracowników oraz 60% należności publicznoprawnych. Karty wynagrodzeń dla pracowników sporządzała spółka (...) sp. z o.o. we W..

Na koncie ubezpieczonej E. P. figuruje zaległość z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne za okres objęty zaskarżoną decyzją.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania i wskazał, że stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1, art.11 ust.1, art.12 ust.1 i art.13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 t.j.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Zgodnie z art. 17 ust. 1 cyt. ustawy składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za ubezpieczonych pracowników obliczają, rozliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu w całości płatnicy składek. Definicja płatnika składek została określona w art. 4 pkt 2 lit. a) cyt. ustawy, który stanowi, że płatnikiem składek w stosunku do pracowników jest pracodawca. Ten sam podmiot realizuje obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne (art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych) oraz Fundusz Pracy (art. 104 ust. 1 pkt 1 a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy) i w końcu składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (art. 9 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy).

W myśl przepisu art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem.

Sąd Okręgowy zważył, że w niniejszej sprawie sporną okolicznością było to, czy pomiędzy E. P. a M. K. doszło do faktycznego nawiązania stosunku pracy z dniem 1 maja 2012 r., a w konsekwencji, czy odwołująca się jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za ubezpieczoną za okres od 01.05.2012 r. do 31.07.2012 r. Bezspornie na koncie ubezpieczonej E. P. za powyższy okres figuruje zaległość z tytułu nieopłaconych składek.

Sąd Okręgowy dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego w kontekście regulacji zawartej w art. 22 § 1 k.p. i badał czy doszło do faktycznego nawiązania stosunku pracy pomiędzy E. P. a M. K.. W umowie o pracę zawartej w dniu 1 maja 2012 r. z E. O. (obecnie P.) jako pracodawca wskazana została (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. reprezentowana przez A. M..

Sąd Okręgowy obdarzył wiarą zeznania świadka A. M. oraz ubezpieczonej, gdyż były spójne i logiczne. Sąd ten zważył, że zeznania odwołującej w okolicznościach niniejszej sprawy co do tego, że ubezpieczona wykonywała pracę nie pod jej kierownictwem nie zasługują na wiarygodność. Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniami M. K. i A. M., że M. K. nie była pracodawcą ubezpieczonej w spornym okresie, a E. P. była pracownikiem (...) sp. z o.o. z siedzibą we W..

Zeznania świadków B. W., M. W., M. B. i K. R. słuchanych w drodze pomocy sądowej nie miały wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Świadkowie posiadali bowiem tylko ogólną wiedzę, co do funkcjonowania w/w spółek, zaś ich zeznania pozwoliły jedynie ustalić, jaka była rola koordynatorów ustanawianych w firmach usługobiorców, a także jak wyglądał ewentualny nadzór spółek - a w rzeczywistości jego brak - nad pracownikami oddelegowanymi do pracy u usługobiorców. Żaden ze świadków nie miał wiedzy na temat działalności gospodarczej prowadzonej przez M. K., zakresu obowiązków ubezpieczonej i potrzeb jej zatrudnienia.

W ocenie Sądu Okręgowego zeznania odwołującej się, zeznania ubezpieczonej oraz zeznania świadka A. M. pozwoliły ustalić, że przez cały okres zatrudnienia E. P. wykonywała pracę na rzecz M. K., w siedzibie jej firmy i nigdy nie miała kontaktu z przedstawicielami spółki (...) spółki z o.o. Prace ubezpieczonej nadzorowała A. M., wyznaczona przez M. K. oraz sama M. K., która miała dostęp do systemu informatycznego i w dowolnym czasie mogła sprawdzić jak wykonywana jest praca przez poszczególne osoby i z jakimi efektami. Ponadto ogłoszenie o zatrudnieniu pracownika, na które odpowiedziała ubezpieczona zostało zamieszczone w związku z potrzebami M. K.. A. M. konsultowała powyższą kwestię właśnie z M. K., a zatrudnienie ubezpieczonej zgłosiła do (...) Sp. z o.o. jedynie dlatego, że było to potrzebne na potrzeby wystawienia faktury. Co prawda A. M. jako koordynator

pracowników przejętych przez (...) Sp. z o.o. i nadal pracujących faktycznie u M. K., kontaktowała się z pracownikami spółki (...), niemniej jednak nigdy ich nie widziała, a kontakt był wyłącznie drogą mailową lub telefoniczną. Rola koordynatorów ustanowionych

w firmach usługobiorców polegała głównie na sporządzaniu list obecności, na podstawie których opracowywano listy płac, wystawianiu zaświadczeń o zatrudnieniu, zbieraniu zwolnień lekarskich i przesyłaniu do centrali spółki.

W ocenie Sądu Okręgowego czynności powyższe obejmowały wyłącznie sprawy kadrowo-płacowe, lecz bez podejmowania decyzji odnośnie zatrudniania nowych pracowników z ramienia wskazanych spółek. Niewątpliwie to M. K. miała wyłączny wpływ na zawarcie umowy o pracę z E. P., gdyż to

w firmie (...) był prowadzony nabór na wolne stanowisko pracy, przeprowadzona została rozmowa kwalifikacyjna, w wyniku której zatrudniona została osoba odpowiadająca potrzebom M. K.. E. P. świadczyła pracę na rzecz M. K., w siedzibie jej firmy i pod nadzorem wyznaczonego przez nią pracownika. Umowa o pracę z E. P. została zawarta w czasie obowiązywania umów-porozumień oraz umów o świadczenie usług zawartych pomiędzy w/w spółką a odwołującą się, co miało wpływ na to, że to (...) sp. z o.o., a nie M. K., została wskazana jako pracodawca ubezpieczonej w umowie o pracę. Powyższa okoliczność nie podważa ustaleń Sądu, że faktycznie pracodawcą E. P. była M. K., o czym zresztą przeświadczona była sama ubezpieczona.

Odnosząc się do kwestii umów o świadczenie usług oraz umów – porozumień zawartych pomiędzy M. K., a (...) sp. z o.o. we W. Sąd Okręgowy uznał, że umowy te w rzeczywistości nie były realizowane. Sporządzenie umów na piśmie i wypłata wynagrodzenia przez nowy podmiot, po uprzednim uzyskaniu płatności za usługę od M. K., nie mogą stanowić podstawy do stwierdzenia, że doszło do skutecznego przejścia wszystkich pracowników odwołującej się przez wymienione spółki. Zawarte porozumienia o przejściu pracowników na nowego pracodawcę nie były de facto realizowane. Pomimo zawarcia w/w umów wszyscy pracownicy w dalszym ciągu świadczyli taką samą pracę, za takim samym wynagrodzeniem i w tym samym miejscu na rzecz M. K.. W żadnym stopniu nie zmienił się sposób świadczenia przez nich pracy, zaś materiały i miejsce do pracy zapewniała M. K.. Wszyscy pracownicy, w tym również ubezpieczona E. P. (formalnie zatrudniona przez (...) Sp. z o.o.), nie wykonywali pracy pod kierunkiem i na rzecz spółki (...). Proces pracy wszystkich pracowników świadczących pracę w biurze w S. nadzorowała - wyznaczona przez M. K. - A. M., która była pracownikiem odwołującej się przed zawarciem umów o świadczenie usług i porozumień z w/w spółkami. Zakres jej obowiązków nie uległ zmianie, jedynie dodatkowo została wyznaczona jako osoba koordynująca działania spółki wobec pracowników. W przypadku tego pracownika istniała więź, którą należało ocenić jako kontynuacja umowy o pracę. Zawarte porozumienie, jeśli nie jest realizowane, to nie jest skuteczne, zwłaszcza gdy kontynuuje się stan istniejący przed spisaniem porozumienia. Kwestią techniczno-organizacyjną było przelewanie środków pieniężnych celem wypłaty wynagrodzeń.

W ocenie Sądu Okręgowego działania spółki (...) sp. z o.o. we W. sprowadzały się jedynie do prowadzenia obsługi kadrowo-księgowej, na co wskazują zeznania A. M.. W każdym miesiącu M. K. wysyłała spółce równowartość wynagrodzeń netto pracowników oraz 60% kosztów związanych ze składką na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczką na podatek dochodowy, a następnie wynagrodzenie było przelewane na konta pracowników. Tym samym zasadne jest twierdzenie, że faktycznie wynagrodzenia netto były wypłacane pracownikom ze środków przekazywanych przez M. K.. Skoro zatem pracownicy, w tym E. P. byli zobowiązani do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz M. K. i pod kierownictwem wyznaczonego przez nią pracownika – A. M. oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę – w siedzibie firmy (...) w S. przy ul. (...), zaś M. K. zatrudniała tych pracowników za wynagrodzeniem, to został nawiązany stosunek pracy w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.

W okolicznościach niniejszej sprawy ustalenie kręgu podmiotów mających przymiot strony i tym samym mających interes prawny w odwołaniu się od decyzji organu rentowego z 12 lutego 2016 r. nie nastręcza trudności. Są nimi strony postępowania przed organem rentowym, a zatem E. P. jako ubezpieczona oraz M. K. jako osoba, co do której organ rentowy ustalił, że w okresie objętym decyzją była pracodawcą E. P. i tym samym płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenia zdrowotne za wyżej wymienioną. Okoliczności leżące u podstaw wydania decyzji przez organ rentowy wskazują, że stroną postępowania sądowego w rozumieniu osoby zainteresowanej mógłby być również

- w przypadku zainicjowania postępowania przez ubezpieczoną lub płatnika składek - podmiot w postaci (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W..

W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega natomiast wątpliwości, że stroną postępowania nie jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Podmiot ten nie jest bowiem adresatem decyzji z 12 lutego 2016 r. i w decyzji tej organ rentowy nie rozstrzygnął o żadnych prawach lub obowiązkach tej spółki na gruncie ubezpieczeń społecznych. Brak także podstaw do uznania, by (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. była następcą prawnym M. K. i aby następstwo to wynikało z uchwały nr (...) Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. podjętej w dniu 23 września 2016r. przez wspólników M. K. i W. M.. W uchwale tej wspólnicy przedmiotowej spółki postanowili, że w okresie do 1 listopada 2016r. spółka ta przejmie część przedsiębiorstwa prowadzonego przez M. K. pod nazwą (...) M. K. z siedzibą w S. przy ul. (...) wpisaną do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, w tym: aktualnie zatrudnionych przez M. K., zadania i kompetencje do realizacji, część majątku firmy (...) – w trybie jego sprzedaży oraz bazę kontrahentów M. K. (vide: uchwała nr (...) Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. w S. – k.272-278 akt sprawy).

W ocenie Sądu Okręgowego podjęta uchwała, zawarte porozumienie pracodawców w sprawie przejścia do spółki dotychczasowych pracowników M. K., zatrudnionych w ramach umów o pracę oraz przeniesienia do spółki części majątku trwałego firmy (...) nie wywołało przypisanego tym czynnościom przez strony skutku w postaci wejścia (...) Sp. z o.o. w S. w miejsce M. K. jako adresata decyzji organu rentowego z 12 lutego 2016 r. Oceny tej nie zmienia zapis pkt 5 w/w uchwały z 23 września 2016r., w myśl którego obok pracowników, części majątku, zadań i kompetencji do realizacji, a także bazy kontrahentów M. K. przedmiotem przejęcia przez (...) Sp. z o.o. miały być również cyt.: „wszelkie niezakończone do 23 września 2016r. prawomocnymi decyzjami oraz wyrokami postępowania przed organami skarbowymi, a także postępowania o podleganie ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnym toczące się przed Sądem Okręgowym w Siedlcach IV Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, jak również wszelkie postępowania administracyjne i sądowe dotyczące byłych pracowników i zleceniobiorców firmy (...), a także wykonawców usług w tej firmie będących pracownikami dwóch agencji (...) Sp. z o.o. oraz (...) + (...) + (...) + (...) Spółki z o.o., które zostaną wszczęte po dniu 23 września 2016r.”. Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że postępowania tak administracyjne – tu: przed organem rentowym, jak i sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie stanowią części przedsiębiorstwa i nie mogą być przedmiotem czynności cywilnoprawnych. Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym regulowane są przepisami z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, w tym przepisami ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, które mają charakter bezwzględnie obowiązujący i nie mogą być modyfikowane w drodze umów.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że umowa zbycia przedsiębiorstwa lub części przedsiębiorstwa w rozumieniu art.55⁽¹⁻²⁾ kc, której towarzyszy przejęcie pracowników przez nabywcę w trybie art.23⁽¹⁾§1 kp, rodzi skutki również na gruncie ubezpieczeń społecznych, ale nie dlatego, że strony tej czynności tak postanowiły, ale dlatego, że zmienia się pracodawca, który w myśl art.4 pkt 2 lit. a) ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych staje się płatnikiem składek w stosunku do zatrudnionych (przejętych) pracowników. Na gruncie niniejszej sprawy przejęcie przez (...) Sp. z o.o. części przedsiębiorstwa (...), w tym jej pracowników na datę przejęcia, tj. na 23 września 2016 r., nie wywołało żadnych skutków w zakresie objętym decyzją z 12 lutego 2016 r. Wskazać ponadto należy, że M. K. jako osoba fizyczna prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. K. z siedzibą w S. i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. to dwa odrębne podmioty prawne tak obecnie, jak i w przeszłości. Jak wynika z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej M. K. rozpoczęła swoją działalność – prowadzoną na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej od 1 marca 2006r., a (...) Sp. z o.o. w S. powstała w dniu 2 kwietnia 2014r. Sąd Okręgowy wskazał, że przepisy prawa przewidują jedną sytuację, w której spółka kapitałowa wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy - osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Sytuacja taka przewidziana została w art.551 § 5 kodeksu spółek handlowych, zgodnie z którym przedsiębiorca może przekształcić formę prowadzonej działalności w jednoosobową spółkę kapitałową. Zasady tego przekształcenia określają przepisy art.584⁽¹⁾ – 584⁽¹³⁾ ksh, a skutkiem takiego przekształcenia jest powstanie jednego podmiotu - spółki przekształconej podlegającej wpisowi do rejestru –

art.584⁽¹⁾ ksh. W myśl art.584⁽²⁾§1 ksh spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy przekształcanego. W niniejszej sprawie sytuacja taka nie występuje, gdyż oba podmioty działają równolegle. Wobec powyższego Sąd nie uwzględnił wniosku M. K. o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze następcy prawnego (...)sp. z o.o. w S..

Sąd nie znalazł również podstaw do ustanowienia kuratora dla (...) Sp. z o.o. we W. w trybie art. 69 k.p.c. o treści obowiązującej od 15 marca 2018 r. Niniejsza sprawa została wniesiona 14 kwietnia 2016 r. w czasie obowiązywania art. 477¹¹ § 2 k.p.c., zatem mimo tego, że spółka nie ma organów, to brak było podstaw do zawieszenia postępowania. Procedura wynikająca z art. 477¹¹ § 2 k.p.c. została przeprowadzona przez Sąd, a zatem po 15 marca 2018 r. nie było podstaw do ustanawiania kuratora i ponawiania całej procedury wynikającej z w/w przepisu.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Pomiędzy E. P. i M. K. doszło do faktycznego nawiązania stosunku pracy w rozumieniu art. 22 §1 k.p. a tym samym M. K. jako pracodawca jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe), ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za E. P. w okresie od 1 maja 2012 r. do 31 lipca 2012 r.

Z tych względów i na mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art.99 k.p.c. i przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.), obowiązującego w dniu wszczęcia sprawy w pierwszej instancji.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pełnomocnik M. K. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

1) art 32 ust 1 i ust 2 Konstytucji RP, poprzez jawną dyskryminację wnoszących apelację, z tytułu ich współpracy z certyfikowanymi agencjami zatrudnienia - spółką (...),

2) art 2 Konstytucji RP (zasada sprawiedliwości społecznej), oraz art 64 ust 2 Konstytucji RP (równa dla wszystkich prawna ochrona praw majątkowych), z których wynika, że istnieje jedno zobowiązanie z tytułu zatrudnienia pracowników; natomiast ZUS i organy podatkowe usiłują zaspokoić zobowiązania publicznoprawne wynikające ze stosunku prawnego od obu stron - agencji zatrudnienia jako płatników i pracodawców, a także od usługobiorców tych agencji zatrudnienia;

3) art 2 w zw. z art 7 i art 22 Konstytucji RP w zakresie, w którym organ rentowy zastosował art. 83 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1778), w celu wydania decyzji polegającej na całkowicie dowolnym wskazaniu nowego płatnika składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne dla osoby zainteresowanej w tej sprawie, pomimo bezsprzecznego uznawania od 2010 roku innego płatnika, którym była firma (...) Sp. z o.o.;

4) art 4 ustawy z dnia 13.10.1998 r. cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1778), z którego wynika, że płatnikiem dla osoby ubezpieczonej była firma (...), jako pracodawca i podmiot gospodarczy prawa handlowego, który na ściśle określonym formularzu ZUS (...)prawkładowo zgłosił osobę zainteresowaną do ubezpieczeń społecznych oraz zdrowotnego i dobrowolnie wskazał siebie, jako zobowiązaną do opłacania składek na ubezpieczenia społeczne; zatem nie może być takim płatnikiem osoba, czy też firma wskazana (wybrana) drogą uznaniowości Sądu czy też organu rentowego, bo zaburza to cały zaistniały pełnoprawny obrót gospodarczy;

5) art 4. art 38 i art 83 cyt. ustawy, ponieważ organ rentowy wydając decyzję w tej i w wielu innych takich samych sprawach rażąco przekroczył swoje ustawowe uprawnienia, o czym bezspornie świadczy fakt, iż dopiero w dniu 11 maja 2017 r. Parlament RP uchwalił ustawę o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o zmianie

ustawy - Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw, którą Prezydent RP podpisał w dniu 18.05.2017 r., opublikowaną w Dzienniku Ustaw w dniu 29.05.2017 r. pod poz. 1027, a która weszła w życie z dniem 13 czerwca 2017 r.; ustawa ta wprowadza liczne zmiany w ustawie systemowej, nadając nowe uprawnienia Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych do ustalania, kto jest płatnikiem składek - a to przecież oznacza, że do dnia 12 czerwca 2017 roku organ rentowy takich uprawnień w ogóle nie posiadał;

6) art 58 § 1 Kodeksu cywilnego, pomimo że Sąd I Instancji nie wymienił wprost tego przepisu w uzasadnieniu wyroku - poprzez bezpodstawne przyjęcie, że pracodawcą i płatnikiem dla osoby ubezpieczonej była skarżąca M. K.; 7)

7) art 109 ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1793 z późn. zm.), poprzez oddalenie odwołania, pomimo iż zaskarżona decyla ZUS-u dotyczy także podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu;

8) art 6 ust 4, art 18 ust 1, art 18a, art 18d i 18n ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 149 z późn. zm.), w związku z art 2 pkt 1 i pkt 2 oraz art 5 ustawy z dnia 9.07.2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (t.j. Dz.U. z 2016 roku poz. 360 z późn. zm.), w związku z art 22 § 1 Kodeksu pracy, poprzez ich niezastosowanie i ustalenie, że płatnikiem składek i pracodawcą powinna być skarżąca, mimo że firma (...) posiadała certyfikat Marszałka Województwa (...) o dokonaniu wpisu do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia oraz polisę (...)i była w pełni uprawniona do prowadzenia tego rodzaju działalności gospodarczej i zatrudniania pracowników, która to okoliczność nie została przez Sąd i Instancji, a wcześniej przez organ rentowy ustalona i uwzględniona w wydanym wyroku, pomimo że agencje pracy tymczasowej mogą okresowo zatrudniać pracowników;

9) art 9 i art 10 ustawy z dnia 13 lipca 2008 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (t.j. Dz.U. z 2016 roku poz. 1256 z późn. zm.), przez przyjęcie, że skarżąca jest zobowiązana do zapłaty składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu zatrudnienia osoby zainteresowanej w tej sprawie, podczas gdy nie pozostawała ona w stosunku pracy ze skarżącą, a zatem osoba zainteresowana nie była w spornym okresie pracownikiem skarżącej w rozumieniu art. 10 ww. ustawy;

10) art 102 i art. 109 § 2 k.p.c. k.p.c., poprzez naruszenie zasady słuszności oraz nagradzanie indolencji organu rentowego;

12) art 554 Kodeksu cywilnego, z którego wynika solidarna odpowiedzialność nabywcy i zbywcy przedsiębiorstwa, tj. firm (...) i(...)Sp. z o.o.,

13) art 204 Kodeksu spółek handlowych, poprzez próbę unieważnienia” czynności prawnych podjętych przez Prezesa Zarządu skarżącej, zobowiązanego do prowadzenia spraw skarżącej spółki z o.o., będącego jednocześnie współnikiem osoby prawnej (...)Sp. z o.o., działającym w tej i w innych sprawach wraz z drugim współnikiem przy zaciąganiu zobowiązań i podejmowaniu uchwał, które Sąd I Instancji wydanym wyrokiem bezpodstawnie zakwestionował;

14) art 207 k.s.h., poprzez bezpodstawne przyjęcie, że członek zarządu skarżącej spółki z o.o. nie jest związany treścią uchwał podjętych przez współników osoby prawnej - (...)Sp. z o.o.;

15) art 250 Ksh. - art 252 K.s.h., w związku z art 189 K.p.c., z których wynika, że zarówno Sąd Okręgowy w Siedlcach jak i sędziowie reprezentujący jego IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie posiadają legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa o uchylenie jakichkolwiek uchwał współników(...)Sp. z o.o., czy też stwierdzenia ich nieważności, ponieważ w tym przypadku przepisu art 189 K.p.c. nie stosuje się

16) art 64 K.p.c., ponieważ w postępowaniu przed Sądem I Instancji(...)Sp. z o.o. ma zdolność występowania w procesie sądowym jako strona, a Sąd ten bezpodstawnie pozbawił ją tego uprawnienia;

17) art 199 § 1 pkt 3 k.p.c., poprzez arbitralne stwierdzenie, że (...)Sp. z o.o. nie jest następcą prawnym firmy (...);

18) art 192 pkt 3 K.p.c., ponieważ zbywca i nabywca wyraźnie określili i udokumentowali Sądowi Okręgowemu w Siedlcach kto jest uprawnionym do zaskarżenia decyzji ZUS-u Oddział w S. i stroną w tym postępowaniu

19) art 379 pkt 5 K.p.c., ponieważ wyłączenie firmy (...) Sp. z o.o. jako następcy prawnego (...) M. K., niewątpliwie prowadzi do nieważności postępowania;

2) rażąco naruszenie przepisów postępowania powodujące jego nieważność tj.

1) art 174 § 1 pkt 2 K.p.c. w związku z art 379 pkt 2 K.p.c. oraz art 47711 § 2 K.p.c., poprzez całkowite pominięcie w postępowaniu i w sentencji wyroku spółki (...) jako strony zainteresowanej;

2) art 258 - art 277 K.p.c., poprzez całkowite pominięcie lub tendencyjne zinterpretowanie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków w osobach byłego kierownictwa firm (...) oraz (...)...: B. W. - Głównego Księgowego i M. W.- Dyrektora Personalnego, prokurentów K. R. i M. B. - zeznań niekorzystnych dla organu rentowego i organów skarbowych, świadczących bezsprzecznie o współdziałaniu ZUS-u i organów skarbowych ze Z. K. - rzeczywistym i jedynym właścicielem firm (...), (...)i (...), w tym zeznań ujawniających fakt umyślnego odstępowania od przeprowadzania przez organ podatkowy kontroli w tych firmach;

3) art 227 oraz art 233 K.p.c. poprzez całkowite pominięcie licznych wniosków dowodowych zgłoszonych przez skarżącą, wraz z pismami procesowymi, jak np. wniosek ZUS-u o ogłoszenie upadłości spółki (...), dokumenty świadczące o rozliczaniu składek na ubezpieczenia społeczne przez (...) i (...) oraz raportów z kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli, w których ujawniono fakt odbycia w dniu 26 września 2013 roku specjalnej narady, na której „wypracowano” jednolite stanowisko organów państwa, zmierzające do przeprowadzenia egzekucji zobowiązań publicznoprawnych z firm przedsiębiorców - usługoborców agencji zatrudnienia, spółek: (...), (...)oraz (...), a w szczególności:

3) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I Instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez ustalenie, że istnienie stosunku pracy pomiędzy osobą ubezpieczoną a firmą (...) nie miało miejsca; zatrudnienie osoby zainteresowanej było „nieważne”, czy też „rzekome”, a praca nie była wykonywana; całkowite pominięcie okoliczności, że firma (...) realizowała swoje obowiązki płatnika składek na ubezpieczenia społeczne i ewidencjonowała składki na koncie osoby ubezpieczonej; pominięcie, że w sprawach analogicznych jak ta, w całej Polsce w sądach pracy zapadło aż kilka tysięcy wyroków przeciwko pozwanym przez pracowników spółkach (...) oraz (...)o różne roszczenia pracownicze; całkowite pominięcie bardzo istotnej w sprawie okoliczności, że firmy (...) oraz (...) - jako płatnicy i pracodawcy dla osób ubezpieczonych, rozliczały się z organem rentowym ze swoich zobowiązań publicznoprawnych przelewami bankowymi lub wierzytelnościami;

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uwzględnienie odwołania od spornej decyzji organu rentowego, oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej kosztów postępowania za obie instancje ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca przedstawiła argumentację stawianych zarzutów.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, przyjmuje je za własne, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Nietrafne są podnoszone w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego. Przede wszystkim w sprawie niniejszej nie zachodzi nieważność postępowania upatrywana przez apelującą w niedopuszczeniu do udziału w sprawie(...)sp. z o.o. w S. oraz pominięciu strony postępowania jaką jest (...) sp. z o.o. we W..

Przede wszystkim zważyć należy,(...)sp. z o.o. w S. posiada zdolność sądową a zatem ma zdolność do występowania w procesie w charakterze strony. Brak zdolności sądowej jest przesłanką odrzucenia pozwu w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. Wbrew zarzutom apelującej Sąd Okręgowy nie zastosował cyt. przepisu, gdyż nie odrzucił pozwu w stosunku do wymienionej spółki ale nie dopuścił jej do udziału w niniejszym postępowaniu, słusznie rozumując, że stroną postępowania jest M. K. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą „(...)”. Decyzja organu rentowego dotyczy tego podmiotu gospodarczego a co istotne M. K. nadal prowadzi działalność gospodarczą pod wskazana firmą. Nie można zatem przyjąć, że skutecznie doszło do przejęcia przez(...)spółka z o.o. w S. zobowiązań związanych z zatrudnieniem E. P.. Wywody Sądu Okręgowego dotyczące przejęcia zorganizowanej części przedsiębiorstwa przez spółkę Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Z uchwały z dnia 23 września 2016 r. nr (...), na którą powołuje się apelująca wynika, że (...)sp. z o.o. w S. przejmuje pracowników „zatrudnionych aktualnie w (...) M. K., w ramach umów o pracę”. W dacie podejmowania powyższej uchwały E. P. od ok. 4 lat nie była już pracownikiem odwołującej. Odnośnie wstąpienia do postępowania w sprawach dotyczących byłych pracowników, Sąd Apelacyjny podziela argumentację Sądu Okręgowego, że wobec istnienia na rynku gospodarczym dwóch podmiotów, to odpowiedzialność za zobowiązania wobec byłych pracowników obciąża ten podmiot, z którym pracownicy pozostawali w stosunku pracy.

Należy odróżnić zdolność sądową, wskazaną przez skarżącą w apelacji, od legitymacji procesowe. Legitymacja procesowa to zdolność do bycia stroną konkretnego postępowania z uwagi na istnienie interesu prawnego danego podmiotu do występowania w konkretnym procesie, ze względu na przysługujące mu lub kierowane przeciwko niemu prawa podmiotowe. Legitymacji takiej (...)spółka z o.o. w S. nie posiada, zatem zasadnie Sąd Okręgowy odmówił dopuszczenia spółki do udziału w sprawie w charakterze strony tj. płatnika składek.

Zasadnie również Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania z udziałem (...) spółki z o.o. we W., która mogłaby mieć w procesie niniejszym status zainteresowanego, czyli osoby, której prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy (art. 477¹¹ § 2 k.p.c.). Sąd Okręgowy zawiadomił spółkę o toczącym się postępowaniu i o możliwości przystąpienia do sprawy w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia zawiadomienia. Spółka nie przystąpiła do procesu, zatem Sąd Okręgowy mógł bez przeszkód prowadzić postępowanie bez jej udziału. Fakt, że spółka nie posiadała wówczas organów nie stanowił przesłanki do zwieszenia postępowania a tym samym nie był przeszkodą w prowadzeniu postępowania. Jak słusznie wywiódł Sąd Okręgowy od dnia 20 marca 2015 r., po zmianie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, ustawą z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku, poz. 218), do zainteresowanego nie stosuje się przepisu art. 174 § 1 k.p.c., o czym stanowi wprost art. 477¹¹ § 2 k.p.c. Oznacza to możliwość kontynuowania postępowania, mimo że zainteresowany nie ma organów.

Dodać jednocześnie należy, że zarzut nieważności postępowania może skutecznie podnieść ta strona, której bezpośrednio nieważność dotyczy. W sprawie niniejszej M. K. nie podniosła żadnych okoliczności, wymienionych w treści art. 379 k.p.c., które mogłyby skutkować stwierdzeniem nieważności postępowania. Podnoszony przez nią zarzut mógłby jedynie stanowić asumpt dla Sądu Apelacyjnego do badania z urzędu, czy postępowanie jest dotkniętą nieważnością. Z przyczyn wyżej omówionych Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się przesłanek, z powodu których stosownie do treści art. 386 § 2 k.p.c. zachodziłyby podstawy do uchylenia zaskarżonego wyrok i zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością.

Dodać jednocześnie należy, że nawet przy założeniu, iż zainteresowany nie uczestniczył w postępowaniu, choć powinien, to nie został pozbawiony możliwości obrony swych praw. Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Najwyższego, że zainteresowany, mający interes materialnoprawny uzasadniający udział w procesie lecz niewzwany do sprawy i niebiorący udziału w postępowaniu, nie jest stroną w procesowotechnicznym znaczeniu, a zatem nie można pozbawić

go możliwości obrony jego praw. Nie można bowiem wysnuć twierdzenia o pozbawieniu możliwości obrony swych praw strony, której brak (por. wyrok z dnia 1 marca 2018 r. I UK 128/17).

Pozostałe zarzuty naruszenia prawa procesowego również nie zasługują na uwzględnienie.

Zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 258 - 277 k.p.c. jest niezrozumiały. Przepisy powyższe dotyczą zeznań świadków, statuuje ich rolę procesową, określają ich obowiązki i prawa. Brak podstaw do przyjęcia aby którykolwiek z tych przepisów został przez Sąd Okręgowy naruszony.

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Dokonana przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wówczas, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu nie znajduje oparcia w zasadach doświadczenia życiowego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Sąd obdarzył wiarą zeznania E. P. i świadka A. M., uznając, że są spójne i logiczne. Zeznania te obrazują charakter pracy E. P., okoliczności związane z podporządkowaniem pracowniczemu, nawiązaniem i ustaniem stosunku pracy. Odmowa wiary zeznaniom M. K. w zakresie kto był prawodawcą E. P. to już ocena i wnioskowanie Sądu odnośnie istniejącego stosunku prawnego i jego stron niż ocena samych zeznań odwołującej.

Zasadnie Sąd Okręgowy zważył, że zeznania świadków B. W., M. W., M. B. i K. R. nie wniosły do sprawy żadnych istotnych okoliczności. Lektura tych zeznań wskazuje, że świadkowie nie mieli żadnej wiedzy na temat zatrudnienia E. P..

Dodać należy, że nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – OSNC 2000, z. 10, poz. 189 oraz z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNP 2000, nr 19, poz. 732). W ocenie Sądu Apelacyjnego odwołująca nie wykazała aby Sąd Okręgowy ocenił dowody w sposób dowolny a nie swobodny. Brak odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wszystkich dowodów, które wskazała odwołująca w apelacji oznacza ich pominięcie przez Sąd Okręgowy – raport NIK i inne dokumenty wskazane przez skarżącą. W ocenie Sądu Apelacyjnego wystarczające i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy były dowody osobowe przeprowadzone przez Sąd oraz analiza umowy o pracę i towarzyszących jej porozumień.

Sąd Okręgowy nie poczynił ustaleń sprzecznych z zebranymi dowodami. Sąd ustalił charakter pracy E. P., okoliczności towarzyszące zawieraniu umowy o pracę i jej ustaniu oraz podporządkowanie pracownika. Zarzut sprzeczności ustaleń Sądu sprowadza się w istocie do zakwestionowania wnioskowania Sądu o zaistnieniu stosunku pracy nie pomiędzy (...) sp. z o.o. we W. a E. P. a pomiędzy M. K. a E. P.. Ustalenia Sądu Okręgowego są oparte na zebranych w sprawie i ocenionych przez Sąd materiale dowodowym, zatem zarzut błędnych ustaleń nie jest zasadny.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego wskazanego w apelacji.

Przede wszystkim brak podstaw do przyjęcia, że (...) sp. z o.o. we W. zawierając formalnie umowę o pracę z E. P. działała jako agencja pracy tymczasowej, prze co zawarta umowa o pracę jest w istocie umową zawartą w celu wykonywania pracy tymczasowej.

Przepisy ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz.U. Nr 166, poz. 1608 ze zm.) regulują zasady zatrudniania pracowników tymczasowych przez agencję pracy tymczasowej oraz zasady kierowania tych pracowników do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz pracodawcy użytkownika. Stosunek pracy wynikający z pracy tymczasowej jest szczególnym stosunkiem, niepoddającym się prostej weryfikacji w trybie art. 22 § 1 k.p. Cechą istotną stosunku pracy zdefiniowanego w treści cyt. przepisu jest wykonywanie pracy pod kierownictwem pracodawcy. W przypadku pracy tymczasowej brak podporządkowania pracownika pracodawcy nie odbiera łączącemu strony stosunkowi prawnemu cech stosunku pracy. Cechą charakterystyczną umowy

o pracę tymczasową jest bowiem scedowanie uprawnień w zakresie kierowania pracą na pracodawcę użytkownika. Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 cyt. ustawy pracodawca użytkownik wykonuje obowiązki i korzysta z praw przysługujących pracodawcy, w zakresie niezbędnym do organizowania pracy z udziałem pracownika tymczasowego. Pracodawca użytkownik nie jest zatem pracodawcą w rozumieniu art. 3 k.p. aczkolwiek organizuje pracę pracownika tymczasowego, kieruje jego pracą i dokonuje jej oceny. Tym samym wykonywanie pracy w warunkach podporządkowania innemu podmiotowi niż pracodawca nie oznacza, iż pomiędzy pracodawcą tymczasowym a pracownikiem tymczasowym nie zaistniał stosunek pracy.

Aby jednak mówić o wykonywaniu pracy tymczasowej muszą być spełnione przesłanki wymienione w art. 2 pkt 3 cyt. ustawy. Przepis ten zawiera definicję pracy tymczasowej, zgodnie z którą jest nią wykonywanie na rzecz pracodawcy użytkownika, przez okres nie dłuższy niż wskazany w ustawie, zadań o charakterze sezonowym, okresowym lub doraźnym lub których terminowe wykonanie przez pracowników przez pracodawcę użytkownika nie byłoby możliwe, lub których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez pracodawcę użytkownika. Zatrudnienie pracownika niespełniające wymogów wskazanych w art. 2 pkt 3 cyt. ustawy a wynikające ze zwykłych potrzeb pracodawcy i jego prawa do zatrudniania pracowników nie jest pracą tymczasową. W sprawie niniejszej nie występuje żadna z przesłanek wskazanych w cyt. przepisie, zatem w żadnym razie nie można mówić o E. P. jako pracowniku tymczasowym i M. K. jako jedynie pracodawcy użytkownika.

Pozostałe zarzuty prawa materialnego sprowadzają się do zarzutu błędnego wnioskowania Sądu Okręgowego, że pracodawcą E. P. była M. K. a nie spółka (...). Tym samym kluczowe jest zbadanie cech stosunku pracy, wymienionych w treści art. 22 § 1 k.p. i ocena czy istotnie zaistniał stosunek pracy pomiędzy stronami ustalonymi przez Sąd Okręgowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy przeprowadził właściwe rozumowanie oparte na trafnych ustaleniach, popartych zebrany materiał dowodowy. Zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Konstytutywnymi cechami stosunku pracy są zatem: dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia (wyrok SN z 23.10.2006 r. I PK 110/06, M.P.Pr. 2007/1/43). Podporządkowanie pracownika przejawia się m.in. w określeniu przez pracodawcę czasu pracy i miejsca jej wykonywania, podpisywaniu listy obecności, podporządkowaniu pracownika regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy. Prawidłowo Sąd Okręgowy wskazał, że cechy powyższe zaistniały w stosunku prawnym łączącym E. P. z M. K..

E. P. została rekrutowana przez M. K., świadczyła pracę w siedzibie jej firmy, wykonywała obowiązki zlecone przez A. M., wykonującą pracę na rzecz M. K., a jej praca była nadzorowana przez A. M. i M. K.. Ryzyko osobowe związane z zatrudnieniem również ponosiła M. K., gdyż to ona zdecydowała o nienawiązaniu stosunku pracy po upływie okresu próbnego. Jest to istotna okoliczność, decydująca o tym w czyjej dyspozycji pozostawała E. P. i kto dokonywał oceny jej pracy.

W tej sytuacji wypłacanie wynagrodzenia przez spółkę (...) nie oznacza, że to ten podmiot był pracodawcą E. P., zważywszy, że wynagrodzenie to było finansowane przez odwołującą.

Dodać należy, że nie bez znaczenia pozostaje też odczucie pracownika co do tego kto jest jego pracodawcą. E. P. pozostawała w przekonaniu, że pozostaje w stosunku pracy z M. K., zaś spółka (...) zajmuje się jedynie obsługą kadrowo-księgową. W jej odczuciu to M. K. dokonała oceny jej pracy i zdecydowała o jej niezatrudnieniu na dalszy okres. W ocenie Sądu Apelacyjnego M. K. i E. P. poprzez czynności konkludentne zawarły umowę o pracę.

W ocenie Sądu apelacyjnego brak podstaw do przyjęcia, że A. M. działała jako koordynator, pracownik spółki (...), przejęty od M. K. w ramach umowy o świadczenie usług, zawartej w dniu 1 grudnia 2011 r. Zasadnie Sąd Okręgowy

zważył, że umowa ta faktycznie nie była realizowana. Pracownicy, którzy mieli zostać przejęci przez spółkę nadal świadczyli pracę na rzecz M. K., za takim samym wynagrodzeniem i w tym samym miejscu. Nie zmienił się sposób świadczenia pracy, która nie była wykonywana pod kierownictwem i na rzecz spółki (...).

Sąd Apelacyjny akceptuje w pełni pogląd, że "przejęcie" wyłącznie pracowników, w oderwaniu od składników majątkowych, rozumianych jako zorganizowana działalność gospodarcza, nie pozwala na przyjęcie, że doszło do przejścia zakładu pracy lub jej części na innego pracodawcę, a w konsekwencji wykluczony jest transfer pracowników w trybie art. 23¹ k.p. (wyrok SA w Białymstoku III AUa 586/17 LEX nr 2481784). Spółka (...) nie przejęła władztwa nad zakładem pracy, nie sprawowała żadnego nadzoru nad pracownikami, zatem nie stała się ich pracodawcą. Nie można tym samym przyjąć, że A. M. skutecznie reprezentowała spółkę (...) przy zawieraniu umowy o pracę z E. P. bądź też aby w imieniu spółki sprawowała nadzór nad jej pracą. Obie pracownice świadczyły pracę na rzecz M. K.. W tej sytuacji zasadnie Sąd Okręgowy ustalił, że to wnioskodawczyni jest pracodawcą E. P., zaś umowa o pracę zawarta formalnie ze spółką (...) nie była realizowana.

Bezzasadny jest zarzut apelującej jakoby Sąd Okręgowy wydał wyrok z naruszeniem art. 58 § 1 k.c. Przepis ten nie był przez sąd przywołany i zastosowany.

W zakresie wskazanych przez apelującą przepisów kodeksu spółek handlowych co do związania uchwałami członków zarządu spółek, solidarnej odpowiedzialności nabywcy i zbywcy przedsiębiorstwa Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje rozważania poczynione przez Sąd Okręgowy. Zasadnie Sąd ten przyjął brak podstaw do dopuszczenia do udziału w sprawie(...)spółki z o.o.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia przepisów cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. E. P. pozostawała

w stosunku pracy z M. K., zatem, stosownie do treści art. 4 pkt 2a cyt. ustawy, wnioskodawczyni jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, wymienione w art. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 cyt. ustawy. Wbrew zarzutom skarżącej ani organ rentowy ani Sąd Okręgowy nie rozstrzygnął o podleganiu przez E. P. ubezpieczeniu zdrowotnemu ale o obowiązku opłacania składek na to ubezpieczenie.

Stosownie do treści art. 32 cyt. ustawy (w wersji obowiązującej w dacie zawarcia umowy o pracę) do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę (...) stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Pobór składki jest niemożliwy bez uprzedniego wydania przez organ rentowy decyzji określającej podmiot zobowiązany do zapłaty składek jak i wysokość zobowiązania (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 r. II UZP 1/2008 OSNP 2008/23-24 poz. 352, z dnia 4 czerwca 2008 r. II UZP 3/2008 OSNP 2009/11-12 poz. 148). Tym samym pozwany był uprawniony do określenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew zarzutom apelacji, organ rentowy był uprawniony do wydania decyzji wskazującej płatnika składek na ubezpieczenia

i fundusze wskazane w decyzji. Zgodnie z treścią art. 83 ust. 1 cyt. ustawy (w wersji obowiązującej w dacie zawarcia umowy o pracę) Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności m.in. zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, przebiegu ubezpieczeń, ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek. Przedmiot decyzji ustalony został przykładowo o czym świadczy użycie terminu „w szczególności”. Co do zasady, również bez zmiany dokonanej ustawą z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (...) (Dz. U. z dnia 29 maja 2017 r.), możliwe było ustalenie przez organ rentowy płatnika składek. Ustalenie to mieści się bowiem w pojęciu „indywidualnej sprawy”, zaś zmiana obowiązująca od dnia 13 czerwca 2017 r., polegająca na wymieniu przykładowym jako przedmiotu decyzji również „ustalania płatnika składek”, miała na celu jedynie zaakcentowanie, że również w tym zakresie organ rentowy może wydać decyzję. Nie oznacza to jednak, że bez powyższej zmiany pozwany był pozbawiony prawa do wydania decyzji określającej płatnika składek. Co do zasady ustawa systemowa wskazuje rodzaje ubezpieczeń społecznych i ich powiązanie z podmiotami podlegającymi

ubezpieceniom, składką i podmiotem zobowiązanym do jej zapłaty czyli płatnikiem składek. W ramach indywidualnej decyzji, wydanej w trybie art. 83 ust. 1 (w wersji obowiązującej przed zmianą ustawy) organ rentowy mógł zatem wydać decyzję ustalającą osobę, która podlega ubezpieczeniom społecznym, rodzaj tych ubezpieczeń, podstawę wymiaru składek jak i płatnika składek.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia przepisów Konstytucji, wskazanych w apelacji tj. art. 2 i 32 tej ustawy. Art. 2 Konstytucji stanowi, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, zaś 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji jest wyrazem przyjętej przez ustawodawcę idei równości. Przepis ten stanowi o równości wszystkich wobec prawa, o prawie obywateli do równego traktowania przez władze publiczne oraz zakazie dyskryminowania w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. O naruszeniu zasady równości można mówić tylko wówczas gdy nierówne traktowanie dotyczy osób posiadających tą samą wspólną cechę. Podmioty charakteryzujące się w takim samym stopniu tą samą, relewantną cechą winny być jednakowo traktowane. Takie ujęcie zasady równości dopuszcza odmienne traktowanie podmiotów, które takiej cechy nie posiadają. Ustalenie, czy zasada równości została w konkretnym wypadku rzeczywiście naruszona, wymaga ustalenia kręgu adresatów, do których odnosi się budząca wątpliwości norma prawna, oraz wskazania tych elementów, które są prawnie relewantne (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 czerwca 2001 r., sygn. K 23/00, OTK ZU nr 5/2001, poz. 124 z dnia 14 lipca 2004 r., sygn. SK 8/03, OTK ZU nr 7/A/2004, poz. 65).

Wnioskodawczyni upatruje naruszenie przepisów Konstytucji w błędnym ustaleniu przez Sąd, że spółka (...) nie jest pracodawcą E. P.. Ustalenia te są tymczasem prawidłowe i znajdują oparcie w zebranych materiale dowodowym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zasada równości nie została w przypadku wnioskodawczyni naruszona. Każdy podmiot, którego dotyczyłaby sytuacja faktyczna i prawna jaka zaistniała w niniejszej sprawie byłby jednakowo potraktowany. (...) jest znaną instytucją, funkcjonującą w obrocie gospodarczym i oznacza wydzielenie ze struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa niektórych realizowanych przez nie samodzielnie funkcji i przekazanie ich do wykonania innym podmiotom. Może być powiązany z przejściem zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, który staje się z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy – art. 23¹ § 1 k.p. W sprawie niniejszej nie nastąpiło przejście o jakim mowa w cyt. przepisie, przez co A. M. nie stała się pracownikiem spółki (...). Jednocześnie, jak wskazano wyżej, E. P. nie realizowała umowy o pracę zawartej ze spółką ale nawiązała stosunek pracy z wnioskodawczynią, która dopuściła ją do pracy, sprawowała nadzór i oceniała jej pracę, zdecydowała o zakończeniu stosunku pracy poprzez nie zawarcie umowy o pracę na dalszy okres.

Dalsze zarzuty apelacji również nie są trafne. Sąd Okręgowy zasądził od wnioskodawczyni jako strony przegrywającej sprawę koszty procesu tj. koszty zastępstwa procesowego w kwocie wynikającej z obowiązujących przepisów. Wysokości zasądzonych kosztów skarżąca nie kwestionuje, a podnosi jedynie, że Sąd Okręgowy winien był zastosować zasadę słuszności wynikającą z treści art. 102 k.p.c. Naruszenie tej zasady skarżąca upatruje w tym, że organ rentowy nie podjął odpowiednio wcześniej działań mających na celu wyegzekwowanie składek od spółki (...). Argumentacja ta nie jest trafna, gdyż płatnikiem składek jest w niniejszej sprawie jest M. K..

Wbrew twierdzeniom apelującej zwrot kosztów procesu nie jest „nagrodą” dla pozwanego ale konsekwencją zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepisy dotyczące zwrotu kosztów poniesionych przez organ rentowy, zatem brak podstaw do zmiany postanowienia o zasądzeniu kosztów, zawartego w wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wyrok wydany przez Sąd Okręgowy jest prawidłowy i zgodny z obowiązującymi przepisami, zatem apelacja wnioskodawczyni jako bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 k.p.c.

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Elżbieta Gawda Małgorzata Pasek